

РЕШЕНИЕ

№ 659

гр. Благоевград, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети
ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

Членове: Катя Белъова
Анета Илинска

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Анета Илинска Въззивно гражданско дело №
20221200500789 по описа за 2022 година

И за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 906673/06.07.2022г., постановено по гр.д.№ 3051/2019 г., РС –
Благоевград е :

Осъдил Главна Дирекция "ГП" при МВР, със седалище и адрес на управление
гр. С., бул. "К.М.Л." № 46, с ЕИК 129010125, представлява. от Директора да заплати
на А. Н. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес Благоевград, ул. "Д.Г." № ****
сумата от 1871,01 /хиляда осемстотин седемдесет и един лева и една стотинки/,
представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от 202,49
часа, получени след преизчисляване с коефициент 1,143 на положения от нея за
периода от 01.11.2016г. до 31.10.2019г. нощен труд и превръщането му в дневен, ведно
със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата
молба в съда – 18.11.2019г. до окончателното погасяване на вземането, както и сумата
от 277,51 /двеста седемдесет и седем лева и петдесет и една стотинки/ лв.
представляваща лихва за забава начислена върху главницата, считано от 01.12.2016г.
до 31.10.2019г., включително,

КАТО **отхвърлил** иска за положения извънреден труд над 202,49 часа до
претендираните 206,5 часа, като неоснователен.

ОСЪДИЛ на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК Главна Дирекция "ГП" при МВР,
със седалище и адрес на управление гр. С., бул. "К.М.Л." № 46, с ЕИК 129010125,
представлява. от Директора да заплати на А. Н. Т., с ЕГН *****, с постоянен
адрес Благоевград, ул. "Д.Г." № **** сумата от 365,00 лв. /триста шестдесет и пет лева/,
представляваща направени по делото разноски за заплатено адвокатско
възнаграждение.

ОСЪДИЛ на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, Главна Дирекция "ГП" при МВР, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. "К.М.Л." № 46, с ЕИК 129010125, представлява от Директора, да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград сумата от 124,84 лв. /сто двадесет и четири лева и осемдесет и четири стотинки/ държавна такса по предявените искове съобразно уважените им размери, както и сумата от 350,00 лв. /триста и петдесет лева/- платеното от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице по приетата съдебно - счетоводна експертиза.

Срещу това решение в частта, с която са уважени исковете по чл.178, ал.1, т.3 вр. с чл.187, ал.5, т.2 ЗМВР и чл.86, ал.1 ЗЗД и Главна дирекция „ГП” е осъдено да заплати сторени разноски е постъпила въззивна жалба от Главна дирекция „ГП” при Министерство на вътрешните работи. Навеждат се конкретни доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното решение, като се твърди, че същото е постановено в противоречие с материалния закон и събраните по делото доказателства. Иска се неговата отмяна и отхвърляне на заявените искове. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е депозиран отговор.

По същество от въззиваемата стрА., действаща чрез адв. Ч. се излагат подробни съображения, в т.ч. в писмено становище - за неоснователност на жалбата. Формулирано е искане атакуваното решение да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Благоевградският окръжен съд, като взе предвид събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна стрА. следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна стрА., имаща правен интерес да обжалва решението, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, на основание чл.269 ГПК, БлОС намира, че същото е валидно, а също и допустимо – **в обжалва.та част**, като по остА.лите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

РазгледА. по същество, въззивната жалба е основателна по следните съображения:

Предявени са пред първоинстанционния съд искове с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и по чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД.

Ищцата твърди, че работи в Гранично полицейско управление - гр. Петрич от 2000 г. Излага, че през периода 01.11.2016 г. до 31.10.2019г. полагала труд като полицейски инспектор V- та степен в група „ОхрА. на държавната граница“ в Гранично полицейско управление - гр. Петрич при Регионална Дирекция „ГП” - См., структурно подчинена на Главна Дирекция „ГП” - С., както и че съобразно Закона за Министерство на вътрешните работи е със статут на държавен служител. В исковата молба е изложено, че през периода 01.11.2016 г до 31.10.2019г. ищцата изпълнявала служебните си задължения на смени, всяка от които с продължителност от по 12 часа, при предварително утвърден график за всеки месец и смени: дневна, нощна, два дни - почивка, т.е. полагала по 7 или 8 нощни смени месечно. Твърди се, че с оглед характера на заемА.та от ищцата длъжност през процесния период е полагала труд през нощта (22.00 - 06.00 часа), а отработеното работно време се изчислявало сумирано за тримесечен период, съгласно разпоредбата на чл.187, ал.3 от ЗМВР. Твърди се в исковата молба, че за периода от 01.11.2016 г до 31.10.2019г. ищцата е положила общо 1444 часа нощен труд, който преизчислен с коефициент 1.143, се приравнява на 1650,5

часа дневен труд. Изтъкнато е, че при преизчисляването на нощния към дневен труд се установява наличие на положен от ищцата извънреден труд в размер на 206,5 часа, който следва да ѝ бъде изплатен от работодателя, като при изчисляване на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50%, съгласно чл. 187, ал. 6 от ЗМВР, всеки извънреден час следва да бъде компенсирал с по 9,50 лв., така че дължимото на ищцата допълнително възнаграждение за извънреден труд е в размер на 1961,75 лв. Посочва се, че тази сума е следвало да бъде заплатена на ищцата за процесния период, но същата нито е начислена, нито изплатена, като ответникът дължи на ищцата и мораторна лихва за забава.

Прави се извод, въз основа на изчисления, че общият размер на задължението на ответника към ищцата е в размер на 2240,57 лева, от които главница в размер на 1961,75 лв. и лихва за забава в размер на 278,82 лв.

С протоколно определение постановено в открито съдебно заседание от 17.05.2022г., на основание чл.214, ал.1 от ГПК по искане на пълномощника на ищеца е допуснато от РС изменение на предявените искове, като е намален размера на иска за главница от 1961,75 лева на сумата от 1871,01 лв., а искът за мораторна лихва е увеличен от 190,00 лв. на 277,51 лв. В частта над сумата от 1871,01 лв. за главница до първоначално предявения размер - производството по делото е прекратено поради отказ от иска.

Ответникът Главна дирекция „ГП“ – МВР е депозирал писмен отговор, с който оспорва по основание и размер исковете като неоснователни.

Няма спор между страните, че ищецът е служител на ГД „ГП“, като същият е държавен служител по см. на чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

Не е спорен още и фактът, че за исковия период 01.11.2016г. – 31.10.2019г. ищецът е работил на сменен режим по график при сумарно отчитане на отработеното време между 22,00 часа и 06,00 часа, времето на разположение.

От изготвената и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че за процесния период ищецът е работил на смени-дневни и нощни, всяка с продължителност 12 часа при сумирано изчисляване на работно време. Установява се от заключението още, че за процесния период ищецът е отработил 6466,49 часа, от които: работа в дневни смени-4472 часа в 559 смени; работа в официални празници - 160 часа; положен извънреден труд - 216 часа; положен нощен труд в 177 смени по 8 часа – 1416 часа (превърнати в дневни часове – 1618,49 часа). Положеният общо нощен труд от ищеца за този период е 1416 часа, а преизчислен с коефициент 1,143 за превръщането му в дневни часове за процесния период от време е общо 1618,49 часа. За всеки отчетен период ищецът е отработил нормативно установеното време за работа, като изплатените му нощни часове по платежни бележки са 1416 часа. Разликата между отработените часове нощен труд, приравнен в дневен с коефициент 1,143 и изплатените часове е 202,49 часа (1618,49 часа - 1416 часа), които не са платени на ищеца. Средната часова ставка за процесния период е в размер на 6,16 лв., като ставката за изчисляване на извънредния труд, изчислена на основание чл. 186, ал. 6 от ЗМВР е в размер на 9,24 лв. В тази връзка видно от заключението е, че според вещото лице неизплатеният извънреден труд, получен от превръщане на нощните часове в дневни- 202,49 часа е в размер на 1871,01 лв. Общият размер на лихвата е за 277,51 лв.

Спорно по делото между страните е дали при определянето на възнаграждението на ищеца на нощния труд, през процесния период, са приложими Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, съгласно които при сумирано изчисляване на работното време 7 часа нощен труд се приравняват на 8 часа дневен труд, за да се достигне до заявения в исковата молба коефициент от 1,143/чл. 9,

ал. 2 от Наредбата/.

Първоинстанционният съд приел, че и по отношение на служителите в ГД ГП - МВР, полагащи нощен труд, следва да се прилага и същите да се ползват от специалната уредба на НСОПЗ, която предвижда преобразуване на нощния труд в дневен при сумирано изчисляване на работното време. Това следвало да стане с коефициент, който е равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установено за подневно отчитане за съответното работно място или длъжност. Нормалната продължителност на дневното работно време при подневно отчитане е осем часа, а работното време през нощта, при същите условия, е седем часа, което значи, че коефициентът е 8/7 или 1.143. За всеки отработен месец служителят получава договореното трудово възнаграждение и само при наличие на извънреден труд, отчетен в края на периода /в случая на тримесечие/, за него се заплаща увеличение от 50 %. Възнаграждението за извънреден труд става дължимо в края на отчетния период.

Районният съд направил краен извод, че предявеният осъдителен иск за заплащане на допълнително възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказан по основание и е доказан по размер, доколкото е установено чрез приетата и неоспорена ССЕ, че в исковия период ищецът е положил нощен труд, който преизчислен на дневен с коефициент 1.143 формира разлика, които часове се явяват извънреден труд и следва да се определи **допълнително възнаграждение за извънреден труд като е използвал за изчислението заключението на експерта.**

По въпроса: намира ли приложение нормата на чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата за положения от ищеца нощен труд за процесния период, въззивният съд излага следното:

Както се установи, а и не е спорно по делото, ищецът е държавен служител, а статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда със ЗМВР, който специален закон регламентира служебните правоотношения на тези служители.

Съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Според ал. 3 на същата разпоредба за работещите на 8, 12 или 24 часови смени се установява сумирано изчисляване на работното време за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 и 6, 00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

В обобщение следва изводът, че за разлика от чл. 140, ал. 1 КТ, в която норма е предвидена максимална продължителност на нощния труд за лицата работещи по трудови правоотношения - 7 часа, в специалния закон /ЗМВР/ е налице изрична материално правна разпоредба, регламентираща максималната продължителност на нощния труд за полицейските служители - 8 часа. От изложеното следва, че е поставен знак за равенство между максималната продължителност на полагания от служители на МВР дневен и нощен труд, а именно 8:8. Разликата в уредбата относно продължителността на нощния труд за държавните служители в МВР, работещи на смени по специалния ЗМВР, в сравнение с КТ, се дължи на специфичните обществени отношения, които регламентира ЗМВР, респективно на спецификата на работата и преследваните цели по чл. 2 от ЗМВР, съгласно който - Дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението. Именно спецификите и високата степен на риск е преценена от законодателя, като в полза на тези служители са правно регламентирани

редица социални придобивки, от които не се ползват лицата, работещи на трудово правоотношение.

По изложената аргументация и след като се съобразят целите на чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, а именно извършване на преизчисляване на нощния труд с коефициент 1.143, за да бъде изравнен същия с дневния такъв, следва извода, че доколкото правната регламентация на ЗМВР не урежда различна продължителност на дневния и нощния труд не е налице правно основание за преизчисляване на положения от ищеца нощен труд от 8 часа на смяна в дневен такъв. При преизчисляване на положен нощен труд от 8 часа с коефициент 1.143 се получава 9.144, тоест ще се получи разминаване между продължителността на полагания от служителите на МВР дневен и нощен труд, който резултат е в колизия с целите на чл. 9, ал. 2 от процесната наредба.

За пълнота следва да се отбележи и следното: Материалноправната разпоредба на чл.140, ал.1 КТ, регламентираща максимална продължителност на нощния труд до 7 часа, не намира приложение за служителите на **ГД ГП - МВР**, тъй като за последните в специалния закон, в частност чл. 187, ал. 3 ЗМВР, е налице изрична правна регламентация на максималната продължителност на нощния труд до 8 часа.

На следващо място в чл. 188, ал. 2 ЗМВР е прието, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Логическото тълкуване на цитираната норма, обаче, обуславя извода, че това препращане е само към Глава XV от КТ – „СПЕЦИАЛНА ЗАКРИЛА НА НЯКОИ КАТЕГОРИИ РАБОТНИЦИ И СЛУЖИТЕЛИ“. Нормата на чл. 140, ал. 1 КТ е в Глава VII „РАБОТНО ВРЕМЕ И ПОЧИВКИ“, респективно същата не намира приложение за служителите на МВР.

Съгласно нормата на чл. 187, ал. 9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

В чл. 179, ал. 1 ЗМВР е прието, че на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. В алинея 2 са посочени и предпоставките за изплащане на тези допълнителни възнаграждения, а именно прието е, че условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал. 1 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер – с негова заповед.

При тази формулировка на чл. 179, ал. 1 и ал. 2 ЗМВР, следва извода, че за да се изплати допълнително възнаграждение за положен нощен труд, е налице необходимост от приета наредба, уреждаща условия и реда за изплащането му и заповед на Министъра на вътрешните работи, която индивидуализира размера на това допълнително възнаграждение. По този механизъм, видно от приложената по делото Заповед на Министъра на вътрешните работи, е определено допълнително възнаграждение в размер на 0.25 стотинки за всеки час положен нощен труд от ищеца и всеки служител на МВР.

За да е налице правно основание за преизчисляване на положения от ищеца нощен труд следва да се изпълни със съдържание същият механизъм, а именно наредба, уреждаща условията и реда за изплащане на допълнителното възнаграждение, чрез преизчисляване на нощния труд и заповед на Министъра на вътрешните работи, регламентираща размера му.

Действително в чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014г. /отм. 02.08.2016г./ е било налице предвидено конвертиране на положения от служителите на МВР, **в т.ч. тези на ГД ГП**, нощен труд, като е прието при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период да се преизчислява с коефициент 0,143. Тази Наредба е отменена 02.08.2016г., като през процесния период е действала Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдиш и почивките на държавните служители в МВР /обн. ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от същата дата/. В същата обаче, липсва изрична разпоредба, съответстваща на чл. 31, ал. 2 от отменената Наредба от 2014г., но това е въпрос на законодателно решение, а не празнота в закона. Това конвертиране не е залегнало и в другите Наредби, а именно Наредба № 8121з-592/25.05.2015г. и сега действащата Наредба № 8121з-36/07.01.2020г.

В случай, че се извърши такова преизчисление на часовете положен нощен труд, служителите на **ГД ГП - МВР** ще бъдат поставени в привилегирано положение в сравнение с лицата, полагащи труд по трудови правоотношения, доколкото за разлика от последните ще получават две различни допълнителни възнаграждения за положения от тях нощен труд, на две различни правни основания / по 0.25 стотинки на час въз основа на заповед на Министъра на вътрешните работи и преизчисляване на същите тези часове с коефициент 0.143 /.

Съдът счита, че няма неравностойност на положението спрямо работещите, за които се прилага КТ и издадените въз основа на него нормативни актове, тъй като поради специфичния статут на държавните служители, работещи по ЗМВР, е създадена специална нормативна уредба съдържаща редица привилегии заради и в съответствие със специфичния труд, който полагат, поради което и работното им време се организира по специално уреден ред в нарочно издадени за целта нормативни актове. Очевидно е, че специалната регламентация е създадена, за да компенсира особената тежест на полагания нощен труд на работещите в публичния сектор полицаи и пожарникари.

Затова и постановеното решение на СЕС от 24.2.2022 г. по дело С-262/20 не е основание за друг извод, предвид т. 1 от него, с която изрично е решено, че член 8 и член 12 от Директива 2003/88 ЕО на Европейския парламент и на съвета от 4 ноември 2003 година, относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работещите в публичния сектор като полицаи и пожарникари да е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня; както и че при всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд.

Различни от направените от БлОС в настоящия акт изводи, не произтича и от т. 2 от решението на СЕС, според която членове 20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допускат определената в законодателството на държавата членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел и е съразмерна на тази цел. Безспорно е, че високата обществена значимост на полаганият

труд от полицаите и пожарникарите и правомощията им за защитата на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението, установени в ЗМВР, обосновават съразмерност на законодателната уредба, предвиждаща полагането на 8 часов нощен труд.

Гореизложената аргументация обуславя извода, че исковата претенция следва да бъде отхвърлена, като неоснователна, тъй като не е налице правна регламентация за преизчисляване на положения от ищеца, като служител на **ГД ГП - МВР** нощен труд с коефициент 0.143. В тази насока е и практиката на ВКС, така в решение № 197 от 07.10.2019 г. по гр. д. № 786 / 2019 г., IV ГО на ВКС постановено по реда на 290 ГПК и решение № 55/ 07.04.2015 г. по гр. д. № 5169/ 2014 г., III г. о, е прието, че работното време на държавните служители в МВР се отчита по специален ред, което прави недопустимо А.логичното приложение на законите за държавните служители в гражданските ведомства, включително конвертиране на часовете труд, положен през нощта, в дневни часове.

Исковата претенция е изцяло неоснователна по-горните съображения, като въззивната жалба като основателна следва да се уважи.

Неоснователността на главния иск обуславя извода за неоснователност на акцесорната искова претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за процесния период преди депозиране на исковата молба.

Първоинстанционното решение следва да се отмени **в обжалваната част** - като неправилно и незаконосъобразно, а заявените от ищеца искиви претенции отхвърлени като неоснователни.

По разноските:

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага единствено въззивника. Поискано е присъждането на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции и платената държавна такса за настоящата инстанция. Юрисконсултското възнаграждение се определя съгласно чл.78, ал.8 от ГПК, като не може да надвишава максималния размер за съответния вид дело предвид чл.37 Закона за правната помощ. Съгласно чл.25, ал.1 Наредбата за заплащането на правната помощ за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лева. Предвид фактическата и правна сложност на правния спор, както и извършените от процесуалния представител на жалбоподателя процесуални действия по делото, настоящата въззивна инстанция определя по 100 (сто) лева за всяка инстанция като размер на дължимото на жалбоподателя юрисконсултско възнаграждение. Заплатената от въззивника държавна такса за настоящото производство в размер на **62,42 лв.** също следва да се възложи в тежест на въззиваемата стрА., доколкото представлява разноски, направени от стрА., в чиято полза е разрешен правния спор. Следователно в тежест на въззиваемия следва да се възложи сумата от **262,42 лв.**, представляващи държавна такса за въззивната инстанция (**62,42 лв.**) и юрисконсултско възнаграждение (по 100 лева за всяка инстанция).

Предвид разпоредбата на чл.83, ал.3 ГПК и дадените в т.23 от тълкувателно решение №6 от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело №6 по описа за 2012 г. на ОСГТК на ВКС задължителни указания, дължимата държавна такса за разглеждането на делото пред първа инстанция и разноските за вещо лице следва да остА.т за сметка на бюджета на съда, доколкото въззиваемият е държавен служител в **ГД ГП - МВР** и е освободен от заплащането им дори при отхвърляне на исковите претенции, каквото се постановява с настоящото решение на съда.

Мотивиран от горното, БлОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 906673/06.07.2022г., постановено по гр.д.№ 3051/2019 г., по описа на РС – гр.Благоевград, в частта, с която са уважени осъдителните искове по чл.178, ал.1, т.3 вр. с чл.187, ал.5, т.2 ЗМВР и чл.86, ал.1 ЗЗД, предявени от **А. Н. Т., с ЕГН *******, с постоянен адрес Благоевград, ул. "Д.Г." № **** срещу Главна Дирекция „ГП“ със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „К.М.Л.“ № 46, както и в частта за разноските, които е осъдена да заплати Главна Дирекция „ГП“ със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „К.М.Л.“ № 46,

вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените осъдителни искове с правно основание по чл.178, ал.1, т.3 вр. с чл.187, ал.5, т.2 ЗМВР и чл.86, ал.1 ЗЗД от А. Н. Т., с ЕГН ***** , с постоянен адрес Благоевград, ул. "Д.Г." № **** против Главна Дирекция „ГП“ със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „К.М.Л.“ № 46 за заплащане на сумите, както следва:

сумата от 1871,01 /хиляда осемстотин седемдесет и един лева и една стотинки/, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от 202,49 часа, получени след преизчисляване с коефициент 1,143 на положения от нея за периода от 01.11.2016г. до 31.10.2019г. нощен труд и превръщането му в дневен,

ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 18.11.2019г. до окончателното погасяване на вземането,

както и сумата от 277,51 /двеста седемдесет и седем лева и петдесет и една стотинки/ лв. представляваща лихва за забава начислена върху главницата, считано от 01.12.2016г. до 31.10.2019г., включително,

както и за заплащане на разноски.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 вр. ал.8 от ГПК **А. Н. Т., с ЕГН *******, с постоянен адрес Благоевград, ул. "Д.Г." № **** да заплати на Главна Дирекция „ГП“ със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „К.М.Л.“ № 46, сумата от 262,42 лв. (двеста шестдесет и два лева и четиридесет и две ст.), представляваща направени пред двете съдебни инстанции разноски за юрисконсултско възнаграждение и държавна такса за въззивното производство.

В остА.лата част, с която РС Благоевград е отхвърлил иска за заплащане на положения извънреден труд над 202,49 часа до претендираните 206,5 часа - решението не е обжалвано.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

